

AKADEMISKA BIBLIOTEKET
TWÄNNE sorgeliga och hjerterörande

Sånger.

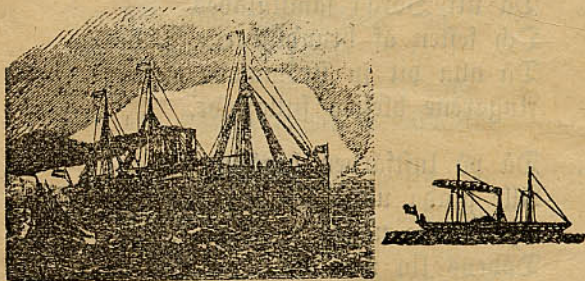
Den första:

Om Ångarene Runebergs och Ajax' kollision natten
mot den 7 och 8 Augusti 1892.

Den andra:

Om befaren smittosam sjukdom eller koleran
och dyr tid i landet.

~~~~~
Skrifven af **P. C—i.**

Åbo,
Lura boktryckeri, 1892.

Pris 20 penni.

Den första:

Om Ungarene Runebergs och Njar' sammantörning natten emellan den 7 och 8 Augusti 1892
invid Sundholmen i närheten af Helsingfors.

Sjunges som: Här wid Norra wisens strand på den gröna
slättan mart o. j. w.

1. Ett budskap sorgligt oss ingått
Af katastrofen wi höra fått,
Som önskwärdt oss allom är,
Blott sorg och wemod innebär.
2. Under sommaren den skönaste
Söndagsmorgonen war lofwande:
Att Helsingfors lekte i glans,
På luftfärd lift bruden till dans.
3. Då uti Borgå samskälades
Och festen af brandkårarne firades,
Då alla dit ju strömmade
Ungarene blefwo fullastade.
4. Då på luftfärden begåfwo sig
Alle glada uppå böljans ftig.
Ej anande något obehag,
Dödens lia war nu deras lag.
5. Betänk, högwärde läsare,
Dina fosterwänner älskwärde,
Som midt bland lifwets belysta glans
Bortgå till dödens dystra wans.

6. Tilldragelse hwad hemskare
Man sällan åhört grymmare.
Då närmast hundra till antal
Människor kämpa mot dödens kwaf.
7. Den sorg swårt trycker nu vår håg
Ej aldrig ur vårt minne går:
Att menniskolif förspilts som så,
Men hwems war felet härtill då.
8. Stoltheten bland mången råder här,
Så fallet med ångbåtskaptener är.
Då wid fina bord supera de
Af den starka nästarn njutande.
9. Men om frågan framställes an,
Hwilket ansvar ej ju följa kan.
Då så många menniskolif,
Ögonblickligt afgått i förtid.
10. Om beskrifwa man rissera må
Och de wärnlösa förswara så.
Trots hjertat ej wore smärtande,
För den härtill warit förwällande.
11. Omkring femtio lif upptagits har
Sammantörningen dertill orsak war.
Man hört ju mången klagoröst,
Af barn och mödrar, förutom tröst.
12. Ej aldrig ur ens håg kan gå
För den som åsäg katastrofen då.
När modern saknande sitt barn
Och brudgummen den, i han älsklig war.

13. Då på Ångaren Njar man insteg,
När från Borgå hamnen den affkred,
Då ingen kunde ana af,
Att fista färden war dem på haf.
14. Men hwilken fasa drabbade,
Då Kuneberg sammantörnade
Med Njar uppå färden nu,
Swem kan omorda hwad tillgått ju.
15. Swad wore att förliknas till
Min tanke ej ens omtala will,
Men den som sjelf tillstådes war,
Dens minne derom hågkomst har.
16. Innan denna sång affslutas här
Jag oförspordt ej lemna plär:
Att Wellamo åter i sin barn
Tre fruntimmer ryäkt från lifwets larm.
17. Å Kronbergs fjärden så seglade
Sju personer till antal de.
Då slupen för dem kantrade
Och de unga tärnor omkomne.
18. Den 14 Augusti det ju war
Då olyckshändelsen passerat har,
Detta jordiska de afflutade
Och måhända leswa nu ett lyckligare.
19. Från Helsingfors de alla war
Dem dödens lia mästrat har.
Deras bårtgång förja föräldrarne
Och slägtingar de närmaste.

20. Åfwenfå en dylik händelse
Å Saltwik fjärden inträffade,
Der åter på en segelfärd
Dödens lia gjort sin åtgärd.
21. Tre personer igen bortgått
Åf wåre medborgares lott.
Bland dem en lärarinna war,
Som i böljans famn slutat des dar.
22. Ån vidare fyra personer dessa dar,
I böljorna ankommit har,
Man wet ej mer hwad man tänka kan,
Suru många offer hafwet kräfwer an.
23. Bland dessa fyra jag nämna will —
En kokerka, Ångaren Kiwimaa hörde till.
Watten skulle hon anskaffa an,
Men sänktes uti böljans famn —
24. Daktadt Ångaren genast stoppades
Och ångmaskinen stannades —
Men ingen räddning kunde ske,
Wellamo henne redan uppslukande.
25. Gå lång tid heller förskridit har
Sedan Johannitidens dar.
Då åfwen hafsguden från jordens stig
Sex personer uppsnappat till sig.
26. Så hafwet i år många offer kräft,
Men hwad detta lif är ju wärdt.
Blott man till ett bättre wore beredd,
Wår arfwedel då wäl tryggad sedd.

Den andra:

Om koleran och dyr tid.

Melodi som: *Ännu uti min håg upprean den
wackra kvarnen mid Metsjätosti
firand o. s. w.*

1. Dyr tid för handen här nu är
Och sjukdom beherskar tiden.
Mången redan i lifwet här,
Saknande nödorst för dagen.
2. Gotande är oss tiden nu
Då koleran härjar i Öster,
Och menskligheten befarna ju
Någon frid ej sinnet råder.
3. Bildningen har ju dess frö
Spridit ibland folket.
Och widskepnaden fått utdö,
Så är det nu tillgånet.
4. Ej motsägande styrelsen
Och öfwerheten ju skyddar.
Uppllysning förhwarft menskligheten
Nytt lif beskärts, som tryggar.
5. Nu lyckan icke gynsam är
Mera för menskligheten.
Störsam är nu fröjd och friden
Fruktan för kolerapesten.
6. Men ju folkets högsta skydd,
Är Gud, som allting råder.
Uti honom man lefwer trygg,
Han alltid sin nåd upplåter.
7. När fred på jorden eger rum
Och lyckan oss gynner,
Mången i werlden är som skum,
Sin pligt till Gud, underlåter.
8. En liten del wårt folk utgör
Af den bebodda werlden. —
Men sitt wärde det tillhör,
Uti lefnads historiken.
9. Suru regeringarne än här så
Folket styra wille,
Och ett skydd dem wara må
I Europa lyckligaste!
10. Men då sjukdomarne föregå,
Följer krigets beklagligheter,
Den häpenhet, som folket då
Öswergå lifwets kritiker.
11. Wi önska unga kämpar här,
Ett folk uthärdigaste.
Wår pligt att skydda wår sundhet är,
Sår på det fördelaktigaste.
12. Renheten och bildningen
Är läkaren den bästa.
Lifwets största hälsa är,
Swem kan ju detta klandra.

13. Af bildningen och en grand
Vår fördelning tillhör.
Oss skyddar vår tids hälsowård
På sätt sig rätt tillhör.
14. Gij af någre qvacksalware
Wi oss mer begagna.
Dch ej heller till widsteppelse
Wära medel uppoßra.

